

Ека млъчна и сичко утихна пакъ както си бѣше по преди. — А мѣсеца ся издигаше се по-вече и по-вече надъ планинѣ-тѣ и освѣтляваше западни-тѣ страни и дървета, задъ кои, къмъ западъ, ся простирахъ дълги-тѣ имъ сѣнки.

Подиръ малко той нагази единъ дребиѣ рѣдкѣ горѣ, прѣзъ коѣхъ преминуваше неговый пѣть, и подъ коя течеше потока Песчанъ, около кого бѣхъ зелени лѣгове и ниви. Тѣзи гора ся зъвеше тогава Райнова гора и служаше за пастбище на голѣмо-то село Лѣсковецъ, нѣ тя днесъ не сѣществува — тя е изкорѣнена и е нивѣя на нѣколко Търновски аги и Лѣсковски чорбаджии!...

На края на Райновѣ горѣ имаше кръсто-пѣть, т. е. пѣтя на нашия пѣтникъ ся прѣсичаше съ другий пѣть, кой иде отъ къмъ Рибарево. Пѣтника достигна на кръсто-пѣтя, запрѣ ся малко и мисляше, кой пѣть да улови... Подиръ нѣколко-минуточно мислѣніе, той поглѣдна къмъ Юго-истокъ и видя въ дола, че мѣсеца ся отражаваше въ водѣ-тѣ и блѣщѣше. Нему му доди на умъ да слѣзе долу, да види каква е тая вода, да напои Вранча, и да види откъдѣ тече дола.

Кѣто ся приближи къмъ дола, той чу че хучи нѣщо, и си помисли, че тука трѣба да има нѣкой язъ и наблизо — нѣкой воденица. Той мисляше че ще срѣшнии нѣкого около воденицѣ-тѣ, или ще намѣри воденичаринъ да го попита за пѣть. Бутна коня и слѣзе долу. Напестена, той не ся излѣга въ предложеніе-то си. Край бара-та, въ коѣхъ ся отражаваше мѣсеца, на Западъ, имаше една малка и низка воденица; надъ барѣ-тѣ двѣ голѣми и, твърдѣ високи и клонати дървета, кой на мѣсѣчинѣ-тѣ не можахъ да ся разпознаѣтъ изведнѣждъ да ли сѣ брѣстове или върби, а пѣтника знаваше, отъ опытъ, че тѣзи дървета рѣстѣтъ край водѣ.

Пѣтника стигна до водѣ-тѣ, разюзда Вранча, и го напои подъ барѣ-тѣ на бързѣя, кѣто си мисляше да похлопа на воденични-тѣ врата да попита за пѣтя. Край дола бѣше